

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci navrhovateľa v **1. rade J.**, navrhovateľa v **2. rade M.**, obaja zastúpení JUDr. D., proti odporcovi v **1. rade I.**, správca konkurznej podstaty úpadcu E. zast. JUDr. M. odporcovi v **2. rade S.** a odporcovi v **3. rade F.**, o **vylúčenie veci z konkurznej podstaty**, na odvolanie navrhovateľov v 1. a 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. mája 2007 č. k. 15 Cbi 31/03-213, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. mája 2007 č. k. 15 Cbi 31/03-213 v časti voči odporcovi v 1. rade **m e n í** tak, že odporca v 1. rade je povinný vylúčiť nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. L. zapísané na LV č.. ako parc. č.. – zast. plocha s bytovkou s. č. X. o výmere 79 m² a parc. č.. – zast. plocha o výmere 507 m² zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu E.

Voči odporcom v 2. a 3. rade napadnutý rozsudok **p o t v r d z u j e**.

Odporca v 1. rade je povinný zaplatiť navrhovateľom v 1. a 2. rade trovy prvostupňového a odvolacieho konania na účet ich právnej zástupkyne v sume Sk 19 124,-.

Odporcom v 2. a 3. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 16.5.2007 č. k. 15 Cbi 31/03-213 rozhodol tak, že žalobu navrhovateľov v 1. a 2. rade voči odporcom v 1., 2. a 3. rade zamietol s tým, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že v konaní zistil, že odporca v 1. rade nadobudol podľa zák. č. 92/1991 Zb. na základe rozhodnutia Prezídia F. č. 704/1996 o privatizácii podniku Š. a rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva SR o zrušení štátneho podniku bez likvidácie, vlastnícke práva k majetku podniku Š. Vlastnícke právo nadobudol na základe Zmluvy o predaji podniku č. 1810/1997 zo dňa 30.1.1997. Medzi účastníkmi konania táto skutočnosť nebola sporná. Sporným zostalo to, či v zmysle tejto zmluvy prešli na odporcu v 1. rade i vlastnícke práva k nehnuteľnostiam zapísaným v súčasnosti na LV č. X. ako parc. č.. – zastavaná plocha s bytovkou s. č. X. o výmere 79 m² a parc. č.: - zast. plocha o výmere 507 m². Podľa čl. II. bod 1. predmetom zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k veciam a finančným prostriedkom, prevod práv a iných majetkových hodnôt a záväzkov, ktoré slúžili, alebo vzhľadom na svoju povahu mali slúžiť k prevádzkovaniu podniku Š. a to podľa stavu, ktorý je zachytený v evidencii uvedeného podniku ku dňu účinnosti tejto zmluvy. Odporca v 3. rade na základe výzvy súdu predložil špecifikáciu privatizovaného majetku pre E. ktorá bola prílohou Zmluvy o predaji podniku č. 1810/1997 zo dňa 30.1.1997, kde je evidovaná aj predmetná nehnuteľnosť ako byty L., i. č. X., nadobúdacia cena 163 805,-Sk. Predmetné nehnuteľnosti boli evidované v Pk. vl. č. 1 k. ú. L. a išlo o domy a pozemky vo vlastníctve Č. – Š. Tento podnik zanikol a práva a záväzky prešli na právneho predchodcu úpadcu Š. pričom bol zaradený do evidencie v roku 1949. Vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam prešlo na odporcu v 1. rade v zmysle čl. II. bod 1 Zmluvy o predaji podniku č. 1810/1997. Na tejto skutočnosti nič nemení ani fakt, že F. v zmysle čl. VII. bod 4. Zmluvy o predaji podniku na tieto nehnuteľnosti nepodal vklad do katastra nehnuteľností a tieto nehnuteľnosti sa nedostali na list vlastníctva odporcu v 1. rade. Na základe uvedeného odporca v 2. rade nebol oprávnený s týmto majetkom nakladať, podať návrh na zápis na LV č. X., ani uzatvoriť s navrhovateľmi Zmluvu č. 4 K 733200 o prevode vlastníctva bytu a príslušných zastavaných pozemkov zo dňa 6.11.2000. K predaju bytu nebol oprávnený i z dôvodu, že podľa § 32a zák. č. 151/1995 Z.z. na prevod vlastníctva bytu v rodinnom dome sa vzťahuje povinnosť previesť vlastníctvo takéhoto bytu podľa doterajšieho predpisu, ak nájomca písomne požiadal o jeho prevod do 1.8.1995, pričom nájomcovia – navrhovatelia požiadali o predaj bytu až dňa 6.4.1999. Okrem toho S. odpredal

byt v rodinnom dome ako bytovku, hoci išlo o byt v rodinnom dome, ktorá skutočnosť vyplýva z § 43b ods. 2 a 3 zák. č. 50/1976 Zb. ako i zo samotného znaleckého posudku č. 32/2004, ktorý predložil navrhovateľ Z uvedeného dôvodu je zmluva, ktorú uzatvorili navrhovatelia, neplatná. Žalobu preto zamietol.

Proti rozsudku sa odvolali navrhovatelia v 1. a 2. rade a žiadali jeho zmenu. Sú toho názoru, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil, že odporca v 1. rade nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktorých vylúčenia sa domáhajú. Majú za to, že zmluva o predaji podniku nie je v jej predmete určitá, nakoľko v nej prevádzaná nehnuteľnosť nie je presne špecifikovaná. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa síce konštatuje, že v špecifikácii privatizovaného majetku je evidovaná aj predmetná nehnuteľnosť, ako byty L., i. č. X.. Z uvedeného však nie je zrejmé, o aké nehnuteľnosti ide, a preto zmluva v tejto časti je neurčitá, a teda neplatná. Nesúhlasia tiež s názorom súdu prvého stupňa, že vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam prešlo na odporcu v 1. rade, bez ohľadu na to, že F. na tieto nehnuteľnosti nepodal ani vklad do katastra nehnuteľností, nakoľko je to v rozpore s ust. § 19 ods. 3 zák. č. 92/1991 Zb. Majú za to, že sporné nehnuteľnosti neboli predmetom prevodu podľa zmluvy o predaji podniku, a preto úpadca sa nikdy nestal ich vlastníkom. Uvedené dokladuje i list F. z 10.6.1999, ako i oznámenie O. z 6.11.1997. Uviedli tiež, že odporca v 1. rade zaradil sporné nehnuteľnosti do konkurznej podstaty, hoci tieto nepatrili dlžníkovi E. spol. s r.o., v deň vyhlásenia konkurzu 30.10.1998. V tom čase bol založený list vlastníctva č. X. v prospech vlastníka S. v zmysle § 17 zák. č. 229/1991 Zb., nakoľko úpadca sa vlastníkom týchto nehnuteľností nestal zo zmluvy o predaji podniku. So zreteľom na uvedené súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, na ktorom skutkovom základe sa nesprávne zaoberal i otázkou platnosti zmluvy, z ktorej nadobudli vlastníctvo navrhovatelia. Napriek tomu navrhovatelia nesúhlasia tiež so záverom súdu prvého stupňa, že zmluva o prevode bytu je neplatná. Keďže navrhovatelia žiadali Š. š.p., o odkúpenie bytu dňa 9.8.1993, teda ešte pred novelizáciou zák. č. 182/1993 Z.z., tým splnili zákonnú podmienku k tomu, aby im bol byt v rodinnom dome odpredaný. Do účinnosti novely uvedeného zákona, t.j. do 1.8.1995 takúto žiadosť nemohli podať u odporcu v 2. rade, nakoľko v tom čase ešte v prospech odporcu v 2. rade nebol založený list vlastníctva. Skutočnosť, že takúto žiadosť podali opätovne 6.4.1999 odporcovi v 2. rade, nemá za následok zánik ich práva na odkúpenie bytu uplatneného listom z 9.8.1993. Keďže vlastníkom sporných nehnuteľností bola vždy Slovenská republika, majú za to, že došlo iba k prechodu práv a povinností zo Š. na S..

Skutočnosť, že v zmluve o prevode bytu je uvedená bytovka a nie byt s príslušenstvom, podľa názoru odvolateľov nerobí zmluvu neplatnou. Majú tiež za to, že pokiaľ by táto zmluva bola i neplatná, poukazujú v tejto súvislosti na § 3 ods. 1 Obč. zák., v spojení s ktorým rozpor s dobrými mravmi vidia v okolnostiach celého prípadu, najmä v skutočnosti, že zmluvu mohli uzavrieť len s tým, kto bol zapísaný ako vlastník na liste vlastníctva a na ktorého vlastníctvo v tom čase sa hľadelo ako na hodnoverný údaj. Navyiac z takto uzavretej zmluvy nadobudli vlastnícke právo v dobrej viere, na ktorom základe byt, ktorý bol bez ústredného kúrenia a vodovodu, zrekonštruovali, vybudovali plynovú i vodovodnú prípojku, kúrenie a vodovod. Z uvedených dôvodov navrhujú preto napadnutý rozsudok zmeniť.

Odporca v 1. rade vo svojom stanovisku k odvolaniu uviedol, že na základe Pk. vl. č. 1 pre k. ú. L. zmluvy o predaji podniku č. 1810/1997, ako i rozhodnutia zakladateľa o zrušení právneho predchodcu úpadcu, bol povinný aj sporný majetok zapísať do súpisu konkurznej podstaty. Vychádzal pritom jednak z ust. § 6, 18, a § 19 ZKV, ako i usmernení súdu v zmysle § 12 a § 18 ZKV. Poukázal na to, že odporca v 2. rade sa v zmluve o budúcej kúpnej zmluve o prevode vlastníctva navrhovateľom zaviazal v č. III., že tento záväzok prechádza i na právneho nástupcu, ktorý bude vytvorený v rámci privatizácie podľa zák. č. 92/1991 Zb. Tento záväzok bol v súlade s § 29 ods. 4 zák. č. 92/1991 Zb. Má za to, že odporca v 2. rade, ako i S. konali minimálne v rozpore s § 29 ods. 4 zák. č. 92/1991 Zb., keď v evidencii nehnuteľností neprešli práva a povinnosti z predmetnej zmluvy o budúcej kúpnej zmluve na právneho nástupcu š.p. v plnom rozsahu. Je tak zrejmé, že odporca v 2. rade ako predávajúci, konal v rozpore nielen so zákonom, ale aj s dobrými mravmi. Odporca v 2. rade zaradením domu ako bytovky na list vlastníctva a následným predajom domu ako bytovky podľa ustanovení zák. č. 182/1993 Z.z. porušil zákon a uviedol navrhovateľov do omylu aj tým, že sa jedná o dom a nie o bytovku, a tiež tým, že pri predaji bytovky bolo potrebné zo strany predávajúceho splniť podmienky § 2 ods. 2, 4 a 5, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1 písm. g/ a § 7 cit. zák. tak, aby bola zmluva zápisu schopná. Nepochybne odporca v 2. rade pri predaji domu tiež porušil § 32a cit. zák. Uviedol tiež, že navrhovateľ i po vyhlásení konkurzu odporcovi v 1. rade platil nájomné, ktorý nájomný vzťah nebol skončený. Má za to, že sporné nehnuteľnosti sa nepochybne nachádzajú v špecifikácii k zmluve o predaji, keďže sú uvedené v účtovnej nehnuteľnosti. Odporca v 3. rade nepredložil rozhodnutie, ktorým by tento majetok bol vyčlenený z privatizácie, a teda platí zákonná domnienka, že úpadca tento prevzal podľa § 2 zák. č. 92/1991 Zb. Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že bol porušený zákon, a preto

zápis na list vlastníctva odporcu v 2. rade, ako aj následný predaj sporného majetku je neplatný. Z uvedených dôvodov navrhuje preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Odporca v 2. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa pridrižiava tvrdení a vyjadrení, ktoré podal v konaní pred súdom prvého stupňa. Má za to, že zaradenie sporných nehnuteľností do konkurznej podstaty nie je v súlade so zákonom a súčasne namieta nedostatok pasívnej legitímácie v spore. Navrhuje napadnutý rozsudok voči odporcovi v 1. rade zmeniť a voči nemu konanie zastaviť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O.s.p. Po preskúmaní rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľov je dôvodné.

Predmetom konania je právo navrhovateľov na vylúčenie nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. L. zapísaných na LV č.. ako parc. č.. – zast. plocha s bytovkou s. č. X. o výmere 79 m² a parc. č.. – zast. plocha o výmere 507 m² zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu E.

Vylúčenie vecí, ktorá nemala byť zaradená do zoznamu konkurznej podstaty, upravuje ust. § 19 zák. č. 328/1991 Zb., v zmysle ktorého v spojení s § 14 tohto zákona je zrejmé, že účastníkmi takto vedeného konania je tzv. vylučovateľ, t.j. tretia osoba, do práv ktorej sa konkurzom zasiahlo a ktorá je odlišná od okruhu účastníkov vlastného konkurzného konania na strane osoby v konaní oprávnenej a správca konkurznej podstaty na strane osoby povinnej.

Predmetom nároku na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty sa môžu stať iba veci individuálne určité. Právny dôvod nároku na vylúčenie vecí musí existovať v čase, kedy je nárok uplatňovaný. Môže pritom vzniknúť ako pred vyhlásením konkurzu, tak i po jeho vyhlásení. Právnym dôvodom nároku na vylúčenie vecí podľa § 19 zák. č. 328/1991 Zb. môže byť na strane navrhovateľa vlastníctvo (nielen z kúpnej zmluvy alebo inej dohody, smerujúcej k prevedeniu vlastníctva), spoluvlastníctvo podielové i bezpodielové, ako i držba vecí.

Pre posúdenie dôvodnosti odvolania a správnosti napadnutého rozsudku je rozhodujúce zistenie, či vec, vylúčenia ktorej sa navrhovatelia domáhajú, bola do konkurznej podstaty zaradená dôvodne.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh na vylúčenie veci z konkurznej podstaty zamietol z dôvodu, že úpadca sporné nehnuteľnosti nadobudol zmluvou o predaji podniku pri privatizácii š.p. Š., ktorou zmluvou prešlo na úpadcu vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, na ktorej skutočnosti nič nemení ani fakt, že toto nebolo zapísané do katastra nehnuteľností. Vychádzal pritom zo špecifikácie privatizovaného majetku, kde predmetná nehnuteľnosť je evidovaná pod i. č. X.. Na základe uvedeného konštatoval, že zmluva o prevode vlastníctva bytu, uzavretá medzi navrhovateľmi a Slovenským pozemkovým fondom, je neplatná, keďže tento nebol oprávnený zmluvu uzavrieť a tiež je neplatná i z dôvodu, že neboli splnené predpoklady k prevodu bytu v rodinnom dome v zmysle ust. § 32a zák. č. 151/1995 Z.z.

Proti tomuto rozsudku navrhovatelia tiež namietajú, že sú legitímnymi vlastníkmi nehnuteľností, tieto nadobudli na základe platných právnych úkonov a rozporujú záver súdu o tom, že na úpadcu prešlo vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s odvolateľmi, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež nemá oporu v skutkovom zistení.

V prvom rade je potrebné uviesť, že vec v konkurznej podstate je zadržaná správcom nie podľa predpisov hmotného práva, ale na základe príslušných predpisov procesných. Účelom návrhu na vylúčenie veci z konkurznej podstaty je zrušenie obmedzenia vysloveného týmito procesnými predpismi a potrebná procesná ochrana je vylučovateľovi poskytovaná tým, že v prípade vyhovenia návrhu bude vec výrokom rozsudku súdu vylúčená z podstaty a vrátená vylučovateľovi in natura, resp. pokiaľ táto bola speňažená, bude vylúčená takto získaná odplata.

Z uvedeného tak vyplýva, že ide o žalobu na plnenie, nie teda o žalobu určovaciu, čo znamená, že predmetom konania o vylúčenie veci nie je a nemôže byť určenie vlastníckeho alebo iného práva k vylučovanej veci.

Nesporným je, že navrhovatelia svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, zapísaným do konkurznej podstaty osvedčujú listom vlastníctva č. LV X., sú preto i osobami konkurzom dotknutými a k podaniu návrhu oprávnenými.

Naproti tomu vlastníctvo úpadcu k predmetným nehnuteľnostiam, a teda i právny dôvod zápisu nehnuteľností do súpisu do konkurznej podstaty úpadcu E. s.r.o., osvedčené nebolo.

Napriek skutočnosti, že predmetom konania o vylúčenie veci nie je určenie vlastníckeho alebo iného práva k vylučovanej veci, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal i otázkou prechodu majetku podľa zmluvy o predaji podniku, z ktorej vychádzal vo svojom závere súd prvého stupňa.

Ako vyplýva z čl. VII. bod 4 zmluvy o predaji podniku č. 1810/1997 (č. l. 69), vlastnícke právo k nehnuteľnostiam prechádza na kupujúceho vkladom do katastra nehnuteľností, ktoré zmluvné ujednanie je v súlade s § 19 ods. 3 zák. č. 92/1991 Zb., ktorým sa táto zmluva spravuje.

Keďže ku vkladu do katastra nehnuteľností v prospech úpadcu v zmysle tejto zmluvy nedošlo, nebolo možné preto ani konštatovať, že uvedenou zmluvou úpadca nadobudol vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, a preto tieto boli do konkurznej podstaty úpadcu zapísané oprávnene.

So zreteľom na uvedené neobstojí tiež ani záver súdu prvého stupňa o tom, že zmluva o prevode vlastníctva bytu, uzavretá Slovenským pozemkovým fondom, bola pre tento dôvod uzavretá neplatne.

Napriek uvedenému, skutkovú oporu nemá ani záver súdu prvého stupňa v tom, že predmetom prevodu privatizovaného majetku právneho predchodcu úpadcu, t.j. š.p. Š. boli i sporné nehnuteľnosti.

Ako vyplýva z čl. II. bod 1 zmluvy o predaji podniku, predmetom tejto zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k veciam a finančným prostriedkom, prevod práv a iných majetkových hodnôt a záväzkov, ktoré slúžili, alebo vzhľadom na svoju podstatu mali slúžiť k prevádzkovaniu podniku Š., a to podľa stavu, ktorý je zachytený v evidencii uvedeného podniku ku dňu účinnosti tejto zmluvy, t.j. 1.2.1997.

Podľa inventárneho zoznamu investičného majetku tohto štátneho podniku k 31.1.1997 je pod inv. č. X. uvedený majetok s názvom X. 2-byt Lúky v zostatkovej cene 56 141,44 Sk.

Ako vyplýva zo znaleckého posudku, založeného v spise na č. l. 84, ktorého predmetom ocenenia bol obytný dom v kat. ú. L. vyplýva, že ide o dvojbytovku so s. č. X. a X..

Nakoľko s. č. X., ktoré bolo uvedené v názve majetku podľa inventárneho zoznamu právneho predchodcu úpadcu pod inv. č. X., čo dokladuje ďalší znalecký posudok založený v spise na č. l. 173, sa nevzťahuje k vylučovanej nehnuteľnosti navrhovateľov (týmto prislúchalo s. č. X.), ale prislúcha k inému bytu, možno preto konštatovať, že sporná nehnuteľnosť nebola predmetom privatizácie, teda ani zmluvy o predaji podniku, i z ktorého dôvodu úpadca tento majetok nemohol nadobudnúť a pre ktorý dôvod nemohol byť preto ani tento majetok zapísaný do konkurznej podstaty.

So zreteľom na uvedené, sú zistenia súdu prvého stupňa v tomto smere, preto neúplné a nesprávne.

Pre úplnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje tiež, že oporu v právnom predpise nemá tiež súdu prvého stupňa o tom, že zmluva o prevode vlastníctva bytu medzi navrhovateľmi a Slovenským pozemkovým fondom bola uzavretá bez oprávnenia prevádzateľa k prevodu bytu v zmysle § 32a zák. č. 151/1995 Zb., keďže navrhovatelia o prevod bytu nepožiadali v zákonnej lehote.

I keď navrhovatelia túto skutočnosť rozporujú, možno bez ďalšieho konštatovať, že vyvodzovanie prípadnej neplatnosti tohto právneho úkonu z uvedeného dôvodu neobstojí.

Ust. § 32a zák. č. 182/1993 Z.z. totiž upravuje výlučne povinnosť prevádzateľa za splnenia zákonom stanovených podmienok na požiadanie nájomcov previesť byt do vlastníctva nájomcov. Táto povinnosť je voči prevádzateľovi i súdne vynútiteľná. Nesplnenie zákonných podmienok zo strany nájomcov sa však nedotýka práva prevádzateľa postupovať tak podľa vlastnej vôle, i na požiadanie nájomcov po zmeškaní zákonnej lehoty.

Záver súdu prvého stupňa je preto i v tomto smere nesprávny.

So zreteľom na uvedené skutkové a právne zistenia po takto doplnenom dokazovaní Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nárok navrhovateľov voči odporcovi v 1. rade je dôvodný a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z uvedeného dôvodu preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave voči odporcovi v 1. rade podľa § 220 O.s.p. zmenil.

Keďže účastníkom konania a pasívne legitimovaným v spore o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, ako už bolo i uvedené, je výlučne správca konkurznej podstaty, ktorý vec do tejto poňal, odporca v 2. a 3. rade nie sú v tomto konaní preto pasívne legitimovaní.

V zmysle týchto dôvodov pokiaľ teda súd prvého stupňa návrh voči odporcom v 2. a 3. rade zamietol, rozhodol tak v súlade s právnym predpisom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave voči odporcom v 2. a 3. rade podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľom v 1. a 2. rade priznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v celkovej sume Sk 19 124,-, pozostávajúcej zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby po Sk 1025,- a režijný paušál 2 x 128,- Sk (§ 13 ods. 6, § 16 ods. 1 písm. a/ a c/, § 17 ods. 2 a § 19 ods. 3 vyhl. č. 163/2002 Z.z.) a 6 úkonov právnej služby po Sk 1848,-, Sk 2016,- a Sk 2232,- a režijný paušál po Sk 150,- Sk 164,- a Sk 178,- (§ 11 ods. 1, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1 písm.

b/, c/ a § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z.). Odporcom v 2. a 3. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si žiadne účelne vynaložené trovy odvolacieho konania neuplatnili.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 24. júla 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu